מכל שבקדש פסול בא הכתוב ליתן לא

תעשה על אכילתו הני מילי היכא דקודם

פסולו חזי הכא דקודם פסולו גמי לא חזי

ולילקי נמי כאידך דר' אליעזר דתניא ירבי

אליעזר אומר כל שהוא בכליל תהיה (יי ליתו

לא תעשה על אכילתו אין הכי נמי ורבא

מהאי קרא קאמר אמר רב גידל אמר רב

(סימן כוז"א) כהן שאכל מחמאת ואשם

לפני זריקה לוקה מאי מעמא דאמר קרא

יואכלו אותם אשר כופר בהם לאחר כפרה

אין לפני כפרה לא לאו הבא מכלל עשה

לאו הוא מתיב רבא 20וכל בהמה מפרםת

פרסה ושוסעת שסע שתי פרסות מעלת גרה

בבהמה אותה תאכלו אותה תאכלו ואין

בָהמה אחרת תאכלו ואי כדקאמרת יאת זה

לא תאכלו למה לי אלא אי איתמר הכי

איתמר אמר רב גידל אמר רב יזר שאכל

מחטאת ואשם לפני זריקה פטור מאי טעמא

דאמר קרא ואכלו אותם אשר כופר בהם כל

היכא דקרינן ביה ואכלו אותם אשר כופר

בהם קרינן ביה וזר לא יאכל יקדש וכל היכא

דלא קרינן ביה ואכלו אותם אשר כופר בהם

לא קרינן ביה וזר לא יאכל אמר ר' אלעזר

אמר ר' הושעיא יבכורים הנחה מעכבת בהן

. קרייה אין מעכבת בהן ומי אמר ר' אלעזר

הכי והא אמר רבי אלעזר אמר רבי הושעיא

הפריש בכורים קודם לחג ועבר עליהן החג

ירקבו מאי לאו משום דלא מצי למיקרי עליהן

ואי ם"ד קרייה אין מעכבת בהן אמאי ירקבו

כדרבי זירא 🌣 דאמר ר' זירא יכל הראוי לבילה

אין בילה מעכבת בו וכל שאינו ראוי לבילה

בילה מעכבת בו ר' אחא בר יעקב מתני

לה כדרבי אסי אמר רבי יוחנן וקשיא ליה

דרבי יוחנן אדרבי יוחנן ומי אמר רבי יוחנן

בכורים הנחה מעכבת בהן קרייה אין מעכבת

בהן והא בעא מיניה רבי אסי מרבי יוחנן

בכורים מאימתי מותרין לכהנים ואמר ליה

הראוין לקרייה משקרא עליהן ושאין ראוין

לקרייה משראו פני הבית קשיא קרייה

אקרייה קשיא הנחה אהנחה קרייה אקרייה

לא קשיא הא רבי שמעון הא רבנן הנחה

אהנחה נמי לא קשיא הא רבי יהודה והא

רבנן מאי רבי יהודה דתניא יר' יהודה אומר

לד. ע"ש ל"ע], ג) [ל"ל וזר לד. ע"ש ל"ע], ג) [ל"ל וזר לא יאכל כי קדש הם],

ד) לעיל יו. כ) ב"ב פא:

קד: נדה סו: מנחות יח: קג:

נדרים ענ.. ו) סוכה מו:

מנחות סח:, ז) ג"ו שם, מנחות סח:, ז) ג"ו שם, ה) ג"ו שם קדושין לו:

[סוטהיט.], ט) [ל"ל וכתיב התם]. י) ושמות כטן.

[פופט פון, פי) [שמות כטן, התם], י) [שמות כטן, ל) בס"ח: הללו בהו ולחו,

ל) [ויקרא כב], מ) [יבמות עד.], ל) [דברים כו], ם) [וע׳ מוס׳ יומא לו: ד״ה לאו וכו׳

ותום' פסחים כד. ד"ה האז. ע) רש״א. שייריה כללוהס״ד,

ב) ול"ל זר שאכל חטאתן,

ל) ושם לא נמלא כלום כה

ל) כש״ל.

ומהר"מ],

סג א מיי׳ פי״ח מהלי פסולי מוקדשי׳ הלי

מעשה קרבנות הל' ח סמג לאוין שכו: סמג מווץ שט. סה ג מיי שם פי"ז הלי ו: סו ד ה מיי פ"ג מהלי בכורים הלי יב:

בד ב מיי׳ פי״א מהלי

תורה אור השלם וְאָכְלוּ אֹתָם אֲשֶׁר
 בְּפָר בָּהֶם לְמַלֵּא אֶת יָדָם קָבֵי דְּטֶב יְבֵינֵיע לְקַדֵּשׁ אֹתָם וְזָר יאכַל כִּי קֹדֶשׁ הַם: שמות כט לג

2. וכל בהמה מפרסת - ַּרְסָה וְשׁׁסַעַת שֶׁסַע שְׁהֵּי פָּרְסָה וְשׁׁסַעַת שֶׁסַע שְׁהֵּי בָּרְסוֹת מַעֲלַת גַּרְה בַּבְהַמָּה אֹתָה תֹאכֵלוּ: בַּבְהַמָּה אֹתָה תֹאכֵלוּ: דברים יד ו זה לא תאבְלוּ: ג. אַך אֶת זֶה לא תאבְלוּ:

מָפַעְלֵי הַגְּרָה וּמִמַפְרִיסֵי הַפַּרְסָה הַשְּׁסוּעָה אֶת הגמל ואת הארנבת ואת הַשְּׁפֶּן בִּי מַעֲלֵה גַרָה הַשְּׁפָן בִּי מַעֲלֵה גַרָה הַמָּה וּפַּרְסָה ְלֹא הִפְּרִיסוּ טמאים הם לכם:

וְעַתָּה הִנֵּה הַבֵּאתִי אֶת רַאשִׁית פְּרִי הָאְדָמָה אָשֶׁר נָתַתָּה לִּי יִיְ וְהַנָּחְתוּ לִפְנֵי יִיְ אֱלֹהֶירְ ַלְפְנֵי יִיָּ אֱלֹהֶיֹךְ וְהַשְׁתַּחֲוִיתְ לִפְנֵי יִיִּ אֱלֹהֶיף: דברים כו י 5. וְלָקַח הַבַּהַן הַטֶּנָא מיַדֶר והניחו לפני מובח יְיָּ אֱלֹהֶיף: דברים כו ד 6. יְדָיו תְּבִיאֶינָה אֵת אַשֵּׁי יְיָ אֶת הַחֵלֶב עַל הָהְעָה יְבִיאָנוּ אֵת הֶהְעָה לְהָנִיף אתוֹ תְנוּפָה לִפְנֵי ויקרא ז ל

מוסף רש"י כל שבקדש פסול. מדכמיב כי קודש הוא יתירה לרבות על שאר ימירה לניבות על שחור פסולי קדשי קדשים בלאו, כגון פיגול ויולא ונשפך למו (פסחים כד.). הנחה. לפני המוצח, מעכבת בהן. דשנה צה קרל (דברים כו) והניחו לפני (דנריס כו) והנימו נפני וגו' והנחתו לפני וגו' (לעיל יד.). כל הראוי לבילה אין בילה מעכבת בו. נמס' תמחת אמרינן אין מביאין בכלי אחד מנחה של ששים ואחד מחת מנמה של שפים יחת עשרונים, ומפרשיט טעמא מפני שאמרה תורה הבא מנחה שיכולה ליבלל וששים מנחה שיכונה ניבנג וששים נבללין בכלי אחד אבל ששים ואחד קים להו לרבנן דאין יכולין ליבלל, והוינן בה וכי אין נבללין מאי הוי והתנן לא בלל כשר, ומירך ר׳ זירא ראוי לבילה מיהא בעינן ומי בחוא ראוי לבילה אין בילה מעכבת ואפילו לא בלל כשר. אבל כשאינו ראוי (חולין פד. וכעי"ז יבמות ק: (חודין פד. וכעידי ובמוח ק:
מדרים עג. קדושין כה.
מנוחות יח: שם קג: ונדה סו:)
כלומר מה שאי אפשר
להבלל מעכבת בו, דכיון
להבלל מעכבת בו, דכיון
לכנול דכמיב בלולה, ש"מ
לכנול דכמיב בלולה, ש"מ שלוה הקב"ה להביא מנחה וכשהוא מביא ששים ואחד, מנחה כזו לא נוה להביא, והרי הוא כמביא מנחה מן הקטניות דאינה כלום, שכל

מש"ה לא לקי דהוי לאו שבכללות דכולל פסול דיולא וטמא ופסולין אחרים וי"ל דלפירוש הקונטרס דלעיל ניחא דפירש דלוקה דקאמר אינו רולה לומר כ״א איסור בעלמא ומש״ה פריך נהי דמלקות לא הוי

משום לאו שבכללות מ"מ איסורא מיהא איכא ולילקי דקאמר לאו דוקאם אבל לפירוש (ג) ר״י דלעיל קשה דפירש דלוקה דוקא קאמר כדפי׳ א״כ ולילקי דקאמר הכא דוקא קאמר ואמאי הלא הוי לאו שבכללות כדפי׳ ויש לומר דאין הכי נמי היה יכול לשנויי אבל עדיפא מיניה משני דלא ש מיירי כלל ש מזר שאכל חטאת לפני זריקה דפטור והא דאמר לעיל ר"ם (דף יו.) אם לאוכל חטאת לפני זריקה קל וחומר מתודה איסור בעלמא ולא מלקות: ואמר ליה ראוין לקריאה משקרא עליהן. ואו דוקא מותר ואי לא אסורים אלמא קריאה מעכבת: הנחה אהנחה לא קשיא הא רבי יהודה הא רבנז דתניא רבי יהודה אומר כו'. ומדאוקי רבי יהודה והנחתו לתנופה (ד) ואם כו אין כאן שנוי כתוב לעכב בהנחה ומסתברא דלא מעכב וקשה הרי קריאה דלא שנה הכתוב לעכב ומעכב לרבי שמעון ומנא ליה לרבי יהודה דהנחה דלא שנה הכתוב לעכב דלא מעכב ומשי"ח תירן דלא קשה דהא גם לר"ש לא היתה קריאה מעכבת אי לא משום דגלי קרא מלא תוכל לאכול בשעריך כדלעיל כך נראה למשי״ח: וכואן תנא דפליג ארבי יהודה רבי אליעור ברבי יעקב הוא דתניא ובו'. פירוש דאפיק תנופה מג"ש וא"כ והניחו והנחתו תרוייהו להנחה (ס) מעכבת וקשה דבפרק חרשט פרש"י בין והניחו בין והנחתו מיירי בתנופה וראייה דהתם מוכח דבעי ב' תנופות ומוכח מן והניחו והנחתו לכך פי׳ הר״ר אברהם בר יצחק דר"א בן יעקב ס"ל הכי דתרי קראי מיירי בתנופה ושתי תנופות היו ולא מיירי כלל בהנחה (ו) דהנחה לא מעכבת והא הי [דקאמר] מאן דפליג עליה דר' יהודה הכי קאמר דמפיק ליה לתנופה מקרא אחרינא ורבנן דאית להו הנחה מעכבת היינו תנא קמא בר פלוגתיה דר' יהודה דמסכת בכורים פ"ג (משנה ו) דתניא עודהו בסל קורא והגדת היום עד שהוא גומר כל הפרשה כולה ואית ליה דליכא תנופה כלל ותרי קראי (1) בהנחה מעכבת וקאמר ר' יהודה התם קורא עד ארמי אובד אבי וגו׳ הגיע לארמי מוריד הסל מעל כתפו ואוחזו בשפתותיו וכהן מניח ידיו תחתיו ומניפו וקורא כל הפרשה כולה וגומרה ובמילתיה דר' יהודה יש לתמוה דבשמעתין מפיק תגופה מוהנחתו שכתוב אחר כל הקריאה ואם כן מנליה דמתחלת הקריאה

הוא מניף ותו מנליה לרבי יהודה דכהן

היה מניף דבקרא והנחתו לא כתיב

בל שבקדש פסוד בא הבתוב דיתן בו'. ואם מאמר אמאי לא משני בא הכסוב ליסן לא סעשה על ארילסו. דכתיב בנותר (ב) לא יאכל כי קדש הואי נתן טעם לדבר כי קדש הוא שנפסל וכמו כן כל הקדשים שנפסלו: ה"מ היכא דקודם פסולו חזי. כנותר: אוחה חאכלו. [דכתיב] כל בהמה מפרסת פרסה וגו' אותה תאכלו ולא בהמה

טמאה שאין סימנין הללו בהו אלמא לאוס הבא מכלל עשה עשה: קרינא ביה וור לא יאכל. דהוא סיפיה דהאי קרא. וכל זר לא יאכל קדשם לאו בקדשים משתעי אלא בתרומה כדכתיב ברישה דענינה חיש חיש מזרע אהרן דבר השוה בזרעו של אהרן מו: בכורים לפני החג בני קרייה נינהו לאחר החג לאו בני קרייה נינהו דכתיב בתר קרייה 0 ושמחת בכל הטוב מעלרת ועד החג שהוא זמן שמחת לקיטת פירות מביא וקורא מן החג ועד חנוכה מביא ואינו קורא (בכורים פ"א משנה ו): הפריש לפני החג. חלה עליהן חובת קרייה ועבר עליהן החג שאינן ראוין עוד לקרייה ירקבו: **כדרבי זירא**. לעולם בראוין לקרייה לא מעכבא קרייה אבל באלו שעבר זמנן ואינן ראוין עוד לקרייה מעכבא קרייה כדרבי זירה: דחמר כל הרחוי לבילה כו'. במסכת מנחות (דף קג:) תנן הרי עלי ששים ואחד עשרון מביא ששים בכלי אחד ואחד בכלי אחר דעד ששים יכולין ליבלל בכלי אחד אבל ששים ואחד קים להו לרבנן דאינן נבללין יפה והוינן בה וכי אינן נבללין מאי הוי והאנן תנן אם לא בלל כשר ומשני רבי זירא כל הראוי לבילה אין בילה מעכבת בו כו': מתני לה. להא דרבי אלעזר אמר רבי אושעיא כדרב אסי אמר רבי יוחנן דרב אסי אמרה משמיה דרבי יוחנן: הראוין לקרייה. מעלרת ועד החג: משיראו פני הכית. משיכנסו לעזרה והנחה לא מעכבת כלל: הא רבי יהודה. לרבי יהודה לא מעכבא הנחה דדריש והנחתו יתירא לתנופה ואין מקרא שנוי בהנחה לעכב ולרבנן דלא דרשי ליה להכי מיבעי להו לשנות בהנחה לעכב: והנחתו זו תנופה. קרי ביה והנחתו לשון ולא נחם אלהים וגו׳ (שמות יג) שהוא מנחה אותו לארבע רוחות ומעלה ומוריד: מאן תנא דפליג עליה. למימר הנחה מעכבה: רבי אליעור בן יעקב היא. דנפקא ליה תנופה מקרא אחרינא: מה להלן בעלים. דההוא בבעלים משתעי דכתיב יביא את קרבנו לה' מזבח

הגהות הב"ח (א) גמ' בכליל תהיה לא תאכל ליתן לא תעשה: (ב) רש"י ד"ה בא הכתוב וכו' דכתיב בנותר. נ"ב בפי המלואים: נגל וכו׳ ב״ה כל וכו׳ אבל לפירוש דלעיל קשה הפנרשתי דלוקה דוקא קאמר כדפרש"י אם כן וכו׳ שנכללות כדפרש"י וי"ל דאין הכי נמי דהוה יכול: (ד) ד"ה הנחה וכו׳ למנופה אם כן אין כאן כתוב שנוי בהנחה לעכב ומסתברא דלא: לעכב ומסתברא דלא: (6) ד"ה ומאן וכו' להנחה דמעכבת והשה דבספרי בין והניחו בין: (ו) בא"ד והנחה לא מעכנת וכא רהבוזה לנו מעכנת הסמ דקאמר הכא מאן תנא דפליג עליה דר' יהודה הכי קאמר מאן תנא דמפיק ליה למנופה: (1) בא"ד ותרי קראי והניחו והנחתו תרוייהו להנחה דמעכבת וקאמר ר' יהודה וכו' לא כתיב ביה מנופה:

הגהות הגר"א [א] גמ' רי"ל והניחו זו יכו׳ כשהוא אומר והנחתו הרי כו' מקיים והניחו זו תנופה כל"ל (וע' שנות אליהו פ"ג דבכורים):

> שלמיו וסמיך ליה ידיו תביאינה: וא רנותתו זו תנופה אתה אומר זו תנופה או 🗗 🔄 מאימהי אינו אלא הנחה ממש כשהוא אומר זהניחו הרי הנחה אמור הא מה אני מקיים והנחתו זו תנופה ומאז תנא דפליג עליה דרבי יהודה ר' אליעזר בן יעקב היא ידתניא יולקח הכהן השנא מידך ילימד על הבכורים שמעונין תנופה דברי רבי אליעזר בן יעקב מאי מעמא דרבי אליעזר בן יעקב אתיא יד יד משלמים אלעון בן עקב מא בענא דוב אלעון בן עקב אולא דו השלנה בתיב הכא ולקח הכהן המנא מידך וכתיב ייייות תביאינה את אשי ה' מה כאן כהן אף להלן כהן מה להלן בעלים אף כאן בעלים הא כיצד יימניח כהן ידיו תחת ידי בעלים ומניף אמר רבא בר אדא אמר ר' יצחק בכורים

ביה כהן ובקרא קמא דכתיב ולקח הכהן הטנה לא כחיב בהן תנופה: בכורים מאימתי חייבים עליהם. זר מיתה וכהן מלקות חוץ לחומה שמנותו בפנים בעזרה:

ואמ"כ יטלוהו הכהנים ויאכלוהו (שם). אתיא יד יד משלמים. ממנופס אזה ושוק ואימורון דשלמים (סוטה יש). וכתיב ידיו תביאינה. בבעלים דשלמים כתיב גבי מנופה, דכתיב בסופיה להניף אותו מנופה וגו' (סובה מז). מה באן. בבכורים, כהן. דכתיב ולקח הכהן (שם). תחת ידי בעלים. בעלים אוחזים בשפת הטנא וכהן מניח ידיו תחת שוליו, וכן מפרש במסכת בכורים (שם).